

НАВІКИ

Христос Воскрес!

Великдень 2017

Ріванівське

2006

Великдень в Рубанівському

Пасхальне Богослужіння
почнеться опівночі
з 15 на 16 квітня і продовжиться
до самого ранку: Пасхальний
Хресний Хід, Пасхальна Утреня,
Пасхальна Літургія.

Освячення Пасхальних Пригощень,
Христосування, Розговини,
Пасхальний Благовіст!

Велике утешення братини

З 17 по 22 квітня -

Світла Седмиця

25 квітня - Радониця,

пасхальне поминання спочилих

Дорогі Брати і Сестри!

Любі Діти!

Христос Воскрес!

Пасхальна подяка всім
українцям за віру,
за доброту, за мужність,
за волелюбність!

Українці саджають верби
Українці засівають поля
Українці бережуть Вітчизну

Українці печуть паску

Українці співають пісні

Українці виховують дітей

Українці люблять життя

Українці миролюбивий народ

Свята подяка Вам,

дорогі Українці!

Так і живіть!

Господь любить Вас!

Пасхальної радості Вам!

Христос Воістину Воскрес!

З пасхальною любов'ю,
священик Василь Пишний,
священик Володимир Дерев'яно,
диякон Павло Тетін
і всі рубанівці

З Євангелія

Першого ж дня після сьботи,
дуже рано, несучи наготовані
пахощі, вони прийшли до
гробу, і разом з ними деякі
інші. Знайшли ж, що камінь
був відвалений від гробу. І,
увійшовши, не знайшли тіла
Господа Ісуса. Коли ж вони
не могли зрозуміти цього, ось
два мужі стали перед ними в
одежах блискучих. Налякалися
вони і схилилися обличчям до
землі, а ті сказали їм: чого
шукаете Живого між мертвими?

Нема Його тут, Він воскрес.
Згадайте, як Він говорив вам,
коли був ще в Галилеї, кажучи,
що Синowi Андському належить
бути виданому до рук андєй-
грішників, і бути розп'ятим, і
на третій день воскреснути.

* * *

Верба красна розцвітає,
Про Великдень сповіщає
І Спасителю під ноги
Стеле гілочки розлогі.

Світла Вербниця настала,
Радість нам подарувала,
Край доріг і біля річки
Вкрились котиком вербички.

Галузочки посвятили,
Діток розуму навчили,
Щоб здоровими зростали,
Україну шанували!

Жінки колись дотримувалися особливої традиції при замісі тіста. У той час не смів ніхто прийти до хати, бо тісто могло не вдатися. Господиня молилася при замісі, і на замішаному тісті долонею робила знак хреста. Перед замісом мука повинна бути зігрітою біля печі, її два рази просівали. Господиня вибирала чисту сорочку і довго мила руки. Усе, що робила, робила з молитвою. Якщо паска вдавалася, то була гордість господині на все село. Вдала паска – то був прогноз на цілий рік для цілої сім'ї. Верх паски перед печенням прикрашали з тіста: наверх укладали хрест, як символ терпіння Христа, між раменами хреста укладали з тіста птички-зозульки, як символ довголіття. Кругом укладали колоски, сформовані з тіста, як символ урожаю. Дотримувалися тої особливої церемонії не тільки при замісі тіста, але також і під час випікання. Поки паска була в печі, нікому не можна було в хаті сісти, бо паска теж могла б сісти. Дуже перестерігали, щоб ніхто не заходив до хати. Паски випікали тільки круглої форми: чим більша паска, тим дужче пишався сам господар, який дуже радо ніс її на рушнику до посвячення.

Ось рецепт випікання паски від доброї господині панни Дарії Цвек.

Складники: 1 кг борошна, 400 г молока, 10 жовтків, 100 г мокрих дріжджів, 200 г масла або маргарину, 300 г цукру, 100 г родзинок, 1/2 ч. лож. солі, потерта цедра з 1 лимона.

Спочатку треба замісити опару. Дріжджі розводимо у теплому молоці і додаємо 100 г цукру і 200 г борошна. Все добре перемішати і поставити у тепле місце, щоб опара збільшилась удвічі.

Після того, як суміш підросте – додайте решту цукру, жовтки, ізюм, цедру з лимона, сіль і борошно. Замісити тісто до однорідності і наприкінці додати розтоплене, але охолоджене масло. Місити приблизно 10-15 хв., поки тісто не почне відставати від рук!

Тісто поставити у тепле місце, щоб збільшилось удвічі. Тоді його опустити і зачекати, щоб знову підросло. Розкласти тісто на 1/3 частини посудини і дати знову піднятись удвічі. Духовку нагріти до температури 200 градусів. Всадити паску і після 10 хв зменшити температуру до 170-160 градусів. Випікати ще 50 хвилин.

З тієї порції виходить 3 паски діаметром приблизно 18, 20 і 25 см.

Дарія Цвек звертала увагу на те, що борошна повинно бути рівно 1 кг, не більше (бо паска буде тугою) і не менше (бо паска опаде). І масло потрібно додавати обов'язково наприкінці!

Василькова Пасочка

Великоднього тижня забілили всі хати, ніби вбрались у білі сорочки, лишень одна маленька хатка край села стояла як сиротина, без білої одежини...

У тій хатці жила бідна вдовиця. Вона сильно занедужала і більше жодної помочі не мала, окрім семилітнього сина. Семенко був дуже добрий синок: і слухняний, і тихий, і роботящий. Товариші любили його, як рідного брата, а отець духовний і вчитель – як рідного сина. А мати - то вже за ним пропадала. Він, бувало, як дівчина, й ложки помие, і хмизу назбирає, й корову догляне, одним словом, усе, на що тільки його слабких сил стало. А упоравшись із роботою, не відступить від мами. Вона, бідна, лежить на ліжку, а він бере книжечку та стане читати так гарно і складно, що аж мама радіє. Так він і тепер читав і втомився. Наостанку сказав:

– Мамо, мамо, післязавтра вже Великдень, а ми як будемо святкувати?

Мама глянула на нього, і рясні сльози покотилися по її обличчю, бо жаль стало доброї дитини. А потім сказала:

– Синочку, якби лише Бог дав мені одужати, якось воно буде.

А малому закрутилися сльози в очах, хотів щось сказати, але хтось пробіг попід вікна. Семенко вийшов з хати і побачив свого шкільного товариша Василька, що пробіг його відвідати.

Поговоривши дещо між собою, хлопці ввійшли до хати. Василько побачив, що в їхній хаті сумно. Не побілено, пасочок не напечено і нічого не приготовлено на Великдень. Вийшли хлопці знову на двір, а Василько питає:

– Чому у вас нічого не зварено, не спечено?

– А хто, – каже Семенко, – буде варити, коли мама хвора?

Засмутився Семенко, та й Василькові стало жаль його. Прийшов Василько додому, а мама його тоді якраз виймала з печі великодні паски. Василько глянув на паски та й каже:

– Мамо, а ви мені спекли пасочку?

– А як же, дитино, спекла, та ти знаєш, що я всім домашнім усе по пасочці печу. Ось твоя пасочка!

– А яка вона гарна! Мамо, я собі зараз її візьму.

– Та куди ти її візьмеш? Я всі до комори занесу, та і твою теж.

– Ні, мамусю, дозвольте, я її сам сховаю, коли вона моя.

– Та візьми, лише дивись, до посвяти не їж, бо то не годиться.

– Ні, мамуню, я не буду їсти.

Взяв Василько свою пасочку, вибіг на двір, дав її Семенкові: «Дарую тобі цю пасочку, щоб і ви святкували». Семенко пробіг

радісний до хати і каже: «Не журіться, мамуню, буде і у нас свято. Подивіться, яку пасочку мені Василько подарував». Мати зітхнула, подивилася на святі образи і сказала: «Бачиш, сину, що Бог нікого в біді не залишає, хто лише у нього милість має».

До Василькової мами прийшла сусідка й спитала, як їй паски вдалися. Господиня повела її до комори, показала все печиво й додала, що найкраща паска – Василькова.

– Васильку, – сказала вона, – ану покажи свою пасочку. Василько почервонів, як буряк. Стоїть і словечка не промовить. А потім розповів, що заніс її Семенкові, бо вони бідні.

– Ви, мамо, не гнівайтесь на мене, – закінчив Василько, – що я йому свою пасочку подарував.

Мама поцілувала свою дитину, нав'язала цілу скатертину пасок, солонини, ковбас та писанок і послала з Васильком бідній вдовиці.

* * *

З новим баченням світу
Навідаюсь в рідні краї,
Що лежать на окраїні
Всеукраїнського краю,
Верхосульські гаї
Й придінцевих степів кураї
Пов'язу рушником слобожанським,
Водно об'єдную.

Коровай золотий
Піднесе Білопiлля моє
Старобiльським сватам
І духовним братам-сватiвчанам,
Перевеслом обіймів
Землячка мене перев'є
І натішимося ми
Сумовитим сум'яттям-мовчанням.

Розмаїта палітра
Відкриє мені кольори,
Призабуті з роками,
Пригаслі в розлуці й присліплі,
Все, що має літати,
Ізнову злетить догори,
Й заспівають русалки
Русланами в «дикому» кліні.

Я скажу землякам,
Що люблю їх, як завше любив,
Що образи мої
На колгоспне кріпацтво забуті,
Що в гризінні наук
Світові всі рекорди побив –
За надмірне старання
Був гнаний аж з трьох інститутів!

Я ж поет із низів –
Недарма я Іван Низовий,
Сирота-пастушок,
Босоного хлоп'я з Кучерівки,

З-під столичних асфальтів
Я чув шурхотіння трави
Й ремигання Маруськи –
Найкращої в світі корівки.

Я на цвинтар сходжу –
Погостюю у друзів моїх.
Що мене не діждали,
Пропалого за небокраєм, –
Це б за їх упокій
Перекинути чарку й не гріх,
Та утриматись мушу –
Горілки душа не приймає.

Побуваю в селі –
Погамую дитячі жалі,
А дорослі обиди
Я змию в Сулі тепловодій...
Й поклянусь наостанок
Щокожній билинці малій,
Що приїду ізнов при нагоді,
При добрій погоді.

Іван Низовий

Світ ловив його та не впіймав

Є люди, котрі все життя тікають від себе, а є такі, котрі все життя шукають себе. Є і ті, що нескінченно то тікають, то шукають, знаходячись у невпинному пошуку. Покоління хвілософів розгадували загадку вічного руху співіснування в людині Душі і Розуму. Будували пояснення і самі ж їх спростовували.

Спробуйте щось пояснити, коли кричить Душа Розуму – “Я тебе не хочу знати”, а Розум у відповідь – “Я тебе не хочу чути”. І тоді таке утворюється блукання сомнень, що вроді людина і є, а в середині неї ніякої устроєності і преднамерена злость.

Тиха течія Ворскли змушувала перейматись роздумами про життя. Річка з'являлась і губилась серед мальовничого лісу, обвиваючи стрічкою високу гору зі старим монастирем на вершині. Повз дерев'яний місток пливли відображення берегів. Душа і Розум, заховавшись тут від Світу, не мали між собою непорозумінь.

Чверть століття тому на цьому місті, постеливши шинель, я любив лежати дивлячись в небо. Заглиблюватись в думки про буття і майбутнє.

... от і майбутнє... Я витягую з автівки ліжчик і стелю його під кронами кленів на тому ж місці. Дивлюсь в небо, заглиблююсь в думки про насущне і минуле. Оцінюючи плинність часу, підсвідомо починаю побоюватись майбутнього. Вже за плечима шлях, на котрому зібраний якийсь досвід. От тільки кількість досвіду зворотно пропорційна залишку часу...

Десять років тому безперечно закопаний хвілосовський камінь. Не дарма у цьому саду Григорій Савич Сковорода любив занурюватись в світ роздумів над вічними питаннями.

З боку Лебедина збиралися хмари. Запах дощу в повітрі хилив путника з Дніпровських порогів до сну. Заплющувались очі. Ще чутно спів птахів і шелест листя на кленах. А посеред Ворскли вже відкривається важкий занавіс сцени, де розпочинається вистава сомнень ума й душі.

На лісовій галявині, біля банкомата штучного зеленого кольору, я побачив себе, натискаючого комбінації цифр. Під супровід скрипінь термінал викинув купюру, придбавши сутності новенькій банкноті. На ній поряд з цифрою п'ятсот красувався портрет чоловіка середніх років. Григорій Савич? Боже... Світ ловив його та не піймав. Яка помста! Світ так розлютився, що намалював його на банкноті. Світ намагався порівнятися з ним, опустивши його до себе.

Галявину залило сонячне світло. Кружляли в танку заграви. Закінчивши танок забрали ліс і банкомат. Натомість залишився книжковий ярмарок. Навколо

книги на прилавках і зазивання продавців: “Класика!”, “Жіночі романи!”, “Детективи!”, “Дитяча література!”, “Підручники!”,.. Тисячі книг старих і нових. Мій погляд зустрічається з поглядом худенької літньої жіночки.

- Візьміть пане ці книги.
- Чому ви думаєте, що вони мені потрібні?
- Я рідко помиляюсь.

На прилавках лежало повне зібрання Григорія Сковороди.

- Що просите?
- Що дасте...
- По нужді продаєте?
- По нужді. Міняю хвілософа на тепло.

Я протягнув купюру. Зміняв глибину пізнань на “папірець-еквівалент”. Притиснув книги до грудей. ... і знову повернулися заграви. Танок вогнів у воді. Вони кружляли й підіймалися в небо, прихопивши з собою ярмарок.

Я вже глядач. З під кленів пильную дійства.

На сцені “жебраки” з різних служб. З протягнутими руками і переконливими поглядами звертались до жінки, що несла гроші за тепло.

Не донесла... Пішла гуляти її купюра між “жебраками”, а потім далі. Була у Харкові й Переяславі, на берегах Неви і за Карпатами, столицю не оминула. Господарів міняла. Жила у гаманцях, кишенях і конвертах.

Таке волненіє крутилось уві сні, що холод проймав. Аж раптом стало тихо й темно. Посеред Ворскли багатий зал. При тусклім світлі над столом чотири пани в карти грають. Святий отець, банкір, службовець і купець. Посеред столу на сукні - моя п'ятисотенна купюра, що за книги заплатив.

Купець: Здавайте карти.

Службовець: Здаю.

Батюшка: Що там у нас?

Банкір: П'ятсот, з портретом філософа.

Купець: Добігався, а говорив, що світ його ловив та не впіймав.

Службовець: Світ піймає всіх. Хіба дурних не зловить.

Батюшка: Він не дурний. Насіяв смути в душі, що й досі упорядочить не можем.

Лягали карти на сукно. Все менш ставало світла. Чотири пани грали. Розсудливо, холоднокровно, без запалу. Просто щоб вбити час і збудувати свої світи маленькі.

Купець: Мені хтось говорив, що пан філософ любив вино і сир голландський.

Батюшка: А хто його не любить?

Службовець: Жив при дворі.

Банкір: Дружив з генералом.

Батюшка: Та й пішки не ходив.

Банкір: Піар - велика справа. Якого треба, такого і зроблять. А що він написав крім того, що його ловили?

Службовець: А хто читав?

Батюшка: "Смут'янін". Тракував не так святі книжки, як людям треба.

Службовець: Ще жоден еретик не переміг. Отож і

познувалися над ним. Лежить он на столі. Він то писав, та не для нас.

Банкір: Урок. Учив весь світ, а світ його впіймав й намалював. Світ то є бізнес, включаючи народження і смерть.

Лягали карти на сукно. Вирішувались справи. Гравці, продавши совість, купляли гріх. Не розуміючи, що у Храм Душі до олтаря не під'їжджають, а підходять. У диспуті шукали вади і гріхи, щоб якось прирівняти мудреця до себе.

А він лежав посередині столу й мовчки їх ловив...

Пориви вітру і грім не дали додивитись сон. Краплі дощу рясними крапками замальовали відображення у річці.

З Лебедина прийшла гроза. І злива мила Світ.

Юрій Фоменко

Про кав'ярника невідомого гетьмана України

Дума - іронія

тричі скупаний
у забутніх водах
дошкулений до краю погибелі
пережабраний
перевражений
втоплений у соцутопіях
мажорний робото-раб
куплений за гріш
і розхрещений
дивом виринувши із зав'язаної води
чи гетьман
чи веселий кав'ярник
викулькнув
на московськiм вокзалі

намамай
червоні чоботи перевзуває
маки по шляху розкидає
лебедів розсіває
змії морські ворухить
на чужу землю ступає
хоче копу невгадну знайти
зозулю петриківочку викликає
долі своєї не чує

вітри навстріч
з головами птахів-метеликів
вечори собори прозорі
течуть

ходив-ходив
куди закопати очі сумні
та й вчинив

у Москві на Арбаті
завзяту кав'ярню

жовтим оком
побликує на входящих
підбурює Україну
на стінах пришпилену
чорною кавою

грошву порошу складає
тільки щось йому каламутиться
калавуриться
наче не так

розмальовує стелю
жовто й блакитно

та й ще раз
жовто й блакитно
доки жовто-блакитний вітряк
рвонув — розкрутився
летить необачно неначе слон
в небесах не своїх
нео-московських

орли в степу очуваються
розхристані по чужинах
по людовбивствах

доля його кличе — тривожить
наливаючи каву

збирає колекцію
масок народу в газетах
календарі говорячі

воля над вухом дише
віла — русалка

ось заходить якийсь невідомий
але наче знайомий
волоче перебите крило України
хоче його підняти
а воно важке
не здійсмається
або продати
або собакам віддати

а кров капає й капає
з перебитого крила України

кав'ярник на те не зважає
віхола гемонська грає
наливає чорну-чорненну каву
у центрі Москви на Арбаті

лев пустельний
забув що він лев

один гетьман у Москві на Арбаті
інший у Києві
крутить лотерею-матерію
політичну
ліпить ліпеники еврики
глибокі ковбані міряє
перед Золотими воротами
лупить батогами
биків трансцендентних
чумацьких
з місця не рушить

третій многоцінний
васал щасливий
гріється в Сочі
переймає ментальність
медузи

четвертий десь у Сибіру
кайдани волоче
у безкінечність
а п'ятий
у атомній Січі
начиняє реактори
а козаки
темні хрущі
чистять котли геноцидні

у не — христів
у не — порожжі
у не — Дніпрі

там більше земля не співає
там неволя на скрипочці
у телевиді грає

кентаври електронно-озвірені
скачуть
очерет захлипнувся журбою
жайворонками степ розорали

ой чимало ти Україно
породила гетьманів
колисала трипільську дитину
хоч один може колись
та й признається

а вже річка текла-натекла
з перебитого крила України
яке волоче невідомий
чи молодий
чи дідусь який
названий батько
силкується крило підняти
а воно обважніло від крові
не підіймається

й ніхто не купує
таку харамару

дай мені теє крило
раптом гукнув кав'ярник
для інтер'єру
нехай земляки втішаються

й відказує сумно
дідусь усміхнено
бери як піднімеш
тільки воно важке
цю хату твою розвалить

коли хочеш крило підняти
сину
рану мені в грудях загоїти

спали добро своє
сите-нажте веселе
попелом рану мені затопчи
у край свій іди
дослухайся гласу Господнього

подивився кав'ярник
на ціле багатство

на інтер'єр а ля Україна
де заплущилося
українське бароко
з правіщою зозулею
у світу вікні
з маковієм козацького бою

шкода стало
дипломів царських похвальних
екстра-кав'ярського раю

таке щось кажете діду
наче не в собі

дідусь незнайомий
та наче рідний
усміхнувся прощально
і потяг у світі
перебите крило України

у тиші щось тенькнуло
по землі проорало
нараз кав'ярник мургастий
почув що блякне увесь
заторохтіла пустка у грудях
наче згоріла будівля
булаву гетьманську
на роду написану
різко вирвало йому
з осяяних рук
плачте люди
оце був би великий
ясновельможний
лицар ваш гетьман
та бач марнота проковтнула

ой гетьмани пани
де ваші жупани

чом ваші очі ледачкуваті
чом ви неприготовані
усе наче черевом раді
Матері України не порятуєте
правду Христову забули

а ви люди заходьте
дотепний
у Москві на Арбаті кав'ярник
зварить вам чорну-чорненну каву
наче зчорнілу вкраїнську кров

що втікає ховається в Божество

і ВОСКРЕСНЕ

Раїса Лиша, 1992

Ой було, було, та й загуло

- Отець Василь, розкажіть нам, будь ласка, про те, як ви напились горілки в семінарії на Пасхальній седмиці.

- Так мені ж соромно. Хоч це вже й було майже півсотні років тому.

- Та розкажіть! Вам же за це вже нічого не буде.

- Ну, добре, коротенько розповім... Отож, учився я в університеті, потім служив в армії, а горілки так ні разу й не пив. Жодного разу не пробував і не знав, що це таке, навіть не нюхав. От і сталася зі мною отака пригода із-за моєї надмірної тверезості. Могли б і з семінарії штурхануть...

- Вася, пішли з нами, - кличуть мене друзі семінаристи, - у Колі сьогодні день народження, посидимо на березі Монастирки, там свіжа травка, сонячно, тепло. Світлий четвер.

От і зібралась компанія із чотирьох-п'яти душ. І пішли. Розсілись. Припікає, аж жарко. Зняли семінарські теплі кітелі. Привітно, радісно. Тихо пливе річечка Монастирка. Незабаром і літо. Краса! Ось уже з'явилась на траві яка-не-яка закуска. І гранчастий стакан. І декілька пляшок "Московської".

А в моїй душі все ще витають якісь містичні думки. Романтичні такі: про подвижників, про вічність, про різні чудеса...

- Тримай, Вася, - потяглась до мене чиясь рука, - це тобі, тільки швидше, швидше випивай, бо стакан один на всіх, хлопці он ждуть.

Я навіть не встиг нічого зрозуміти. І, щоб, Боже упаси, друзі мене не чекали, з розмаху випив все, що було в стакані. І не відчув нічого. Ні хорошого, ні поганого. Я просто вмить відключився. Мене не стало тут, на цьому світі. Я кудись провалився. Пропав...

Хлопці, посміхаючись, розказували потім мені про цю оказію. Нібито я сидів посередині доріжки в монастирському парку, а мене люди обходили зліва і справа. А потім я ледве доліз до вхідних дверей в семінарію. На диво, мене впустили! І я, в повному безпам'ятстві, обпираючись двома руками об стіну, ледь стоячи на ногах, підіймався в свою спальню на третій поверх. А за мною йшов крок в крок інспектор Кирил (Гундяєв, майбутній патріарх), розкинувши навстіж руки, оберігаючи мене, щоб я, не дай Бог, не впав і не покотився по сходинах вниз аж в вестибюль. В спальні я в чому був в тім і повалився на койку і намертво заснув.

...Вже нікого із братій не було, коли я, тверезий і здоровий, прокинувся вранці. Я тихо лежав, намагаючись згадати, що це зі мною сталось, чого це я валяюсь один, коли всі пішли на зайняття. Раптом скригнули двері і в спальню зайшов інспектор Кирил.

- Ну, брат Василь, добрий ранок, як ти себе почуваєш?

- Дуже добре. А що таке?

- Та нічого, нічого. Лежи, лежи, відпочивай. Тільки на обід

сходи. А це хто, - доторкнувся він пальцем до фото Хемінгуея, яке висіло над моєю койкою, - твій дідусь?

- Так, так. - покивав я головою, дивуючись тому, що Кирил не знає відоме всьому світу фото письменника.

- Схожий на тебе, - ще раз доторкнувся він пальцем до фото. І воно, зірвавшись з гвіздочка, впало під койку.

- Ну добре, поправляйся. Тільки пообідай обов'язково.

- Дякую Вам, так і зроблю. Благословіть.

І повна тиша! Не виключили мене з семінарії, і навіть зауваження ніякого не зробили. А чого так, я й досі гадаю. А виключали ж за найменшу провину. Он мого друга Васю, з яким у мене, на диво, співпадав і рік, і місяць, і день народження, і якого я дуже поважав, виключили за те, що він вкрав у семінариста Соломона, племінника імператора Ефіопії, білу нейлонову сорочку. Тоді був ажіотаж на нейлонові сорочки і болоньї плащі по всьому Радянському Союзу. В московський ГУМ день і ніч стояли сварливі довжелезні черги за цими модними речами. І, мабуть, Васі дуже кортіло мати таку сорочку, а дістати її нам було неможливо, бо вони були дуже дорогі. І тільки семінаристи іноземці хизувалися цими сорочками, і торгували ними, а заодно і Бібліями, в фойє семінарії по захмарній для нас ціні – 250 карбованців! Я аж плакав, так хотілось придбати Біблію, яка тоді була заборонена у нас в Союзі.

Отож, поки ми були на зайняттях, в спальнях семінарії зробили обшук і знайшли у Васі під подушкою ту трикляту сорочку. Нейлонову, білу. Хай їй грець! І Васю виключили. Він сумно прощався з нами в семінарській трапезній.

- Не переживайте за мене, хлопці, я ж в семінарію поступив тільки для того, щоб пожити в Ленінграді. Не засмучуйтесь...

І тільки ефіопи посміхались: ага, попався, хай другим буде не заздрісно на нейлон і Біблію!

І де тепер Вася? Жаль його, дуже жаль. А мене так і не виключили. І довелось мені старанно вивчати різні богословські премудрості, щоб згодом, як казала схиігуменія Севаст'яна, розділяти з усіма людьми доброту, радість і мудрість віри.

Так і живу я тверезим, і посміхаюсь, згадуючи все, що зі мною було на протязі досить довгого і цікавого життя.

Всечесніший отче Василю!

Дякую Вам за все нові ідеї та щорічні календарі. Зворушив мене грудневий Український Ювілейний Місячник (УЮМ). На двадцятій сторінці "Часослов". Не можу відірвати від нього очей. Виразний шрифт, ілюстрації і зміст. Не віриться, що йому 400 років! Як далеко сягає наша культура слова й друку!

Друге, що вказало на мою байдужість до славних особистостей з історії боротьби за волю України, то життєпис Петра Федуна-Полтави. Багато праць його прочитала, але не знала, що мешкав він у Львові на вулиці Глибокій, 1, на вулиці, по якій я майже кожний день ходжу на роботу, починаючи з 1946 року. Для мене це дуже цікава деталь. Крім того, вдячна за доповнений список його праць. Дійсно, не всі відомі. Знову схилию голову перед упорядниками УЮМ. Таку інформацію треба знайти, а щоб знайти, потрібно багато часу. Дякую за сумлінну працю.

І ще одна непересічна постать - Святослав Гординський (1906 р.н.). Маляр і графік, учень Олекси Новаківського. Вчився малярства в Берліні і Парижі. Організував багато художніх виставок у Львові і закордоном. Сприяв розвитку передових напрямків у мистецтві: модернізму, авангардизму, що за радянських часів оцінювалось дуже негативно. У Львові багато творів було знищено - спалено, в тому числі і скульптури Архипенка. Святослав Гординський останні роки проживав у США, був дійсним членом НТШ, його цінили як літературного критика, писав вірші, які можна прочитати на 36 сторінці, а на 37 - чудова, кольорова, динамічна композиція "Гуцульські музики" - скільки в ній оптимізму, енергії, любові до життя! І за те вдячність упорядникам, що закінчують не відходом у вічний світ, а словами С. Гординського: "Завмерла в безнадії, але поглянь - густа озимина, як молодість, у полі зеленіє..."

А останній, грудневий УЮМ, починається Вороним, талановитим поетом, перекладачем, режисером українського театру в Тернополі, артистом, театральним

критиком, модерністом. Доля наділила Миколу Вороного багатством талантів, а російська поліція пригнічувала всі пориви українського геніального поета. Емігрував. Ми його не знаємо. На жаль, не знає його і молодь, що вже виховувалась у Незалежній Україні. З вдячністю звертаємось до упорядників “Молодці Українці”, які в грудневому випуску помістили “Євшан-зілля” та біографічну довідку. Вірші, як музика:

“Рідний степ — широкий, вільний,
Пишнобарвний і квітчастий —
Раптом став перед очима,
З ним і батенько нещасний!..”

В еміграції жив у Відні, Львові. В Тернополі грав у трупах Кропивницького і Саксаганського (1897). Від 1920 по 1926 знову на еміграції. Надрукував три поетичні збірки і дві на театральні теми “Театр і драма” та “Драматична примадонна”. 1926 року повернувся в Україну. 1934 року арештований вже не російською поліцією, а більшовицьким НКВС. 7 червня 1938 р. розстріляний. Сльози затуманюють очі. Такий талант України, а діти України його не знають. Дякуємо за згадку про нього, за світлину, за пам’ять і за “Євшан-зілля”.

З пошаною і вдячністю,
Зиновія Служинська,
дійсний член НТШ, березень 2017

Віг Пасхи го Тройці

* * *

21 квітня, п'ятниця - Ікони Божої
Матері "Живоносне Джерело"

23 квітня, неділя 2-га після
Пасхи. Ап. Фоми

30 квітня, неділя 3-тя після
Пасхи. Свв. жон-мироносиць

6 травня, субота, вч. Георгія
Переможця

7 травня, неділя 4-та після
Пасхи. Про розслабленого

10 травня, середа -
Переполювання П'ятидесятниці

14 травня, неділя 5-та після
Пасхи, про самарянку

15 травня, п'ятниця - Блгвв.
князів Бориса і Гліба

16 травня, вівторок - Прп.
Феодосія, ігум. Києво-Печерського

21 травня, неділя 6-та після
Пасхи, про сліпого. Ап. і єв. Івана
Богослова

22 травня, понеділок - Свт.
Миколи Чудотворця

24 травня, середа - Віддання
свята Пасхи. Рівноап. Кирила та
Мефодія

25 травня, четвер - Вознесіння
Господне

28 травня, неділя 7-ма після
Пасхи. Свв. отців I Вселенського
Собору

3 червня, Тройцька поминальна
субота

4 червня, неділя - Тройця

5 червня, понеділок -

День Святого Духа

З 5 червня по 10 червня - Зелені Святки

11 червня, 1-ша неділя після
П'ятидесятниці. Всіх Святих.

Заговини на Петрів піст

18 червня, неділя 2-га після
П'ятидесятниці. Всіх Українських
Святих

Ишов зайчик крізь лісок,
Ніс торбину писанок.
Вийшов зайчик на горбок,
Зачепився за пеньок.
Покотились на всі боки
Зайчик, торба, писанки.
Налякався зайчик: "Ах!"
Заховався у кущах.
Вийшли діти у лісок,
Назбирали писанок.
Залишили в лісі сміх,
Щоб радіти зайчик міг.

Підготували: Ігор Чечель, Володимир Філіпов,
Григорій Бондаренко,
священик Володимир Дерев'яно,
диякон Павло Тепін

Книга-дарунок

Надруковано в типографії "Літограф"

Священик Василь Пишний,
Храм Покрови, с.Рубанівське,
Васильківський р-н.,
Дніпропетровська обл.,
тел. +38067-523-89-92,
тел. +38050-234-15-03
www.naviky.dp.ua naviky@ukr.net
а/с 1847, м. Дніпро,
49027, Україна